

ВЕЧЕРНИЕ ВВ ВЕСТИ

09(3104),
6-12 марта 2017 г.

ЩОБ РАДА НЕ БУЛА ЗРАДОЮ:
КОЛИ ЗМІНЯТЬ
ВИБОРЧЕ ЗАКОНОДАВСТВО?

стр 2

БЛОКАДА? ДА!
НА ПОМОЩЬ АКТИВИСТАМ
УКРАЙНЦЫ ЕДУТ ИЗ ВСЕХ РЕГИОНОВ

стр 4

РУСЬ СИДЯЩАЯ:
РЕПРЕССИВНОЕ ГОСУДАРСТВО,
БОЛЬНОЕ ОБЩЕСТВО

стр 6

УРЯДОВА ФІСКАЛЬНА ПСАРНЯ

Усе змішалось у фіскальній системі України. Податкова міліція ліквідована, проте продовжує працювати. В парламенті та уряді готувалися законопроекти про фінансову поліцію, яка б мала замінити майже померлий орган, але наразі ця робота спинилася на півдорозі. Наступний оберт цієї нескінченної історії — створення Служби фінансових розслідувань. Про неї поки мало що відомо, проте повноваження, якими хочуть наділити цей фіскальний орган, можуть трансформувати нову структуру в інструмент тиску на бізнес-еліту, підприємців і політичних опонентів. Недарма ж за підпорядкування ще не створеної Служби вже точиться запекла боротьба між головою Мінфіну Олександром Данилюком та керівником МВС Арсеном Аваковим. Фактично ж брязкають зброєю не конкретні чиновники, а фракції, за квотою яких ті посіли міністерські крісла, — БПП та «Народний фронт».

«АЗІРОВСЬКИМИ» СТЕЖКАМИ

Ідея створення Служби фінансових розслідувань не нова. Про неї час від часу, ще будучи прем'єром, говорив Яценюк, щоб умастити МВФ і виключити черговий транш. А першопрохідцем на цій фіскальній стежці став Микола Азаров, який хотів створити Службу ще у 2013 році і підпорядкувати її безпосередньо Януковичу. Функції органу мали бути тотожними з тими, що декларуються нині: боротьба з правопорушеннями проти економічних інтересів держави. Наразі вони розпорознені між податковою міліцією, управліннями з боротьби із економічною та організованою злочинністю

МВС, відділом контррозвідального захисту економіки СБУ, відділом боротьби з контрабандою Митної служби та Держфінінспекцією України (нині Державна аудиторська служба).

Це була б силова структура в квадраті чи навіть у кубі. Співробітники Служби могли б вдаватися до фізичної сили, носити і застосовувати гумові кийки, сльозогінний газ і навіть вогнепальну зброю. І мали б повний перелік прав, якими наділені СБУ та МВС.

Політолог Микола Спіридонов нагадав «ВВ», що тільки опозиція тоді стала на заваді втіленню планів Азарова. Проте сьогодні ідею Служби реанімує Данилюк,

який, до речі, у ті часи очолював Координаційний центр із впровадження економічних реформ при президентові України та був позаштатним радником Януковича.

Своєю чергою директор Українського інституту аналізу і менеджменту політики Руслан Бортник не вбачає у діях Данилюка, якого всіма силами підтримує Гройсман, нічого дивного.

«Він — плоть від плоті системи управління часів Януковича з таким самим типом мислення. Доторкнувшись сьогодні до керма влади, він просто реалізує ті цінності, які в ньому закладені і носієм яких він є», — розповів експерт «ВВ».

(Закінчення на стор. 3)

ВСЕУКРАИНСКАЯ ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА

НАШ АДРЕС В ИНТЕРНЕТЕ: GAZETA.VV.COM

Рекомендованная цена
2 грн 30 коп.

ЩОБ РАДА НЕ БУЛА ЗРАДОЮ: КОЛИ ЗМІНЯТЬ ВИБОРЧЕ ЗАКОНОДАВСТВО?

Політикум, експерти та суспільство вже давно говорять про те, що в Україні потрібно провести дочасні парламентські вибори. Причиною є системна криза у владі, а приводом — відсутність дієздатної легітимної коаліції. Тож як би кому не хотілося, але це лише питання часу. Однак за якою моделлю проводити волевиявлення? Стара змішана система, коли половина парламентарів обирається за закритими партійними списками, а друга половина — в одномандатних виборчих округах, показала безліч недоліків. Отже, варто щось міняти.

Ще 2014 року перед стартом парламентської виборчої кампанії народні депутати впродовж кількох місяців не могли домовитися про те, за якою ж саме моделлю має відбуватися волевиявлення. Тоді було презентовано одразу кілька законопроектів, однак до жодного з них руки так і не дійшли. Тож нардепи обиралися за старою схемою. Однак, прийнявши присягу і сформувавши коаліцію, пообі-

вборчим списком із закріпленням кандидатів у депутати за територіальними виборчими округами». Поріг проходження політсил до парламенту зберігається на рівні 5%.

Ще один проект закону (№1068-2, Віктор Чумак та група авторів) зауважує, що «вибори депутатів здійснюються на засадах пропорційної системи за загальнодержавними та регіональними виборчими списками кандидатів у

бар'єр? Опустивши поріг, можна дати шанс молодим амбітним політичним гравцям, які поки не спроможні змагатися зі старожилами-гігантами. Водночас існує загроза, що в такий спосіб до парламенту пройнуть безліч суто технічних проектів, які використовуватимуться у політичній грі влади. І результат можемо отримати навіть гірший за нинішній.

Та чи підтримає так звана коаліція перехід на нову систему виборів, яка виключає мажоритарку? Рейтинги «НФ» близькі до нуля. Рівень довіри до БПП катастрофічно падає, тож за партійними списками (відкритими чи закритими) представництво цієї сили у майбутній ВР може бути доволі невисоким. Для провладних фракцій вочевидь потрібна мажоритарна складова.

Цікаво, що ще в серпні 2014 року президент Петро Порошенко

**УЖЕ НИНИ ТРЕБА ПОЧИНАТИ ЗМІНЮВАТИ
ВИБОРЧЕ ЗАКОНОДАВСТВО,
ЩОБ ПЕРЕЗАВАНТАЖЕННЯ,
ЯКЕ ВІДБУДЕТЬСЯ ТАК ЧИ ІНАКШЕ, НЕ СТАЛО
НОВИМ ПОКАРАННЯМ ДЛЯ ВСІЄЇ КРАЇНИ**

цяли, що виборче законодавство все ж реформують. І справді, кілька проектів закону було розроблено... Але відтоді це питання поставили на паузу.

Та нещодавно парламентський комітет з питань правової політики та правосуддя ухвалив рішення рекомендувати Верховній Раді розглянути пакет законопроектів про вибори.

Перший документ (№1068 авторства Юрія Мірошниченка) передбачає, що «вибори депутатів здійснюються на засадах пропорційної системи з обранням депутатів у багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій, виборчих блоків політичних партій». При цьому встановлюється прохідний бар'єр у 3%.

Наступний документ — №1068-1, розроблений Юлією Тимошенко та групою авторів, визначає, що «вибори народних депутатів здійснюються за пропорційною системою із відкритими партійними списками — загальнодержавним

депутати від політичних партій». Ці законотворці вважають за доцільне встановити бар'єр у 3%.

Протягом усієї незалежності Україна приміряла на себе різні моделі, за якими проводили вибори. Пропорційна система фактично перетворилася на такий собі великий політичний аукціон, коли місця в прохідній частині списку просто продавалися. Змішана система теж показала свою недоцільність. З одного боку, відбуваються ті самі торги, а з іншого — на мажоритарних округах треба було не вигравати, а грати і засівати. До того ж, саме через одномандатні округи часто до парламенту потрапляли начебто незаангажовані й позапартійні політики, які згодом дуже швидко перефарбовувалися у певний колір.

Тож, може, варто було б спробувати пропорційну систему з відкритими списками? Принаймні ця модель змогла б якомога ширше представити інтереси саме українців, а не фінансово-політичних груп.

Постає ще одне, не менш важливе питання: а чи варто знижувати

ко зазначив: «У мене є абсолютно тверде переконання щодо того, який закон є оптимальним: це пропорційна система з відкритими списками».

До речі, ще до свого обрання Порошенко говорив слушні речі й про дочасні вибори: «Коли існує парламентська криза, єдиний вихід — вибори... Сьогодні не існує коаліції, і в умовах воєнної окупації і тих викликів, з якими зіштовхнулася Україна, наша держава не може собі дозволити існувати з парламентом, що блокує рішення, котрі, зокрема, спрямовані на об'єднання країни...»

Нинішній склад ВР блокує безліч важливих для України та українців питань. То, може, знову настав час?

Відповідь на це питання є однозначною. Проте вже відтепер треба починати змінювати виборче законодавство, щоб перезавантаження, яке відбудеться так чи інакше, не стало новим покаранням для всієї країни.

Яна ДЖУНГАРОВА

ДУМКИ ЕКСПЕРТІВ

«Для «Народного фронту» і БПП дуже потрібна мажоритарка»

Олег СААКЯН,
політолог,
голова Єдиного координаційного центру «Донбас»:

«Усі три презентовані документи були розроблені ще наприкінці 2014 року! Чому ж розгляд виборчих законопроектів гальмувався? Перша причина — відсутність політичної волі. Хоча зміна виборчого законодавства є однією з декларацій постревольюційної владної команди.

Ми чудово розуміємо, що існування змішаної системи виборів до ВР не відображає сьогоденних політичних реалій і запитів українців. Проте дає широкі можливості для зловживань. Саме тому влада й намагається зберегти стару модель проведення волевиявлення як гарантію власного повернення. Водночас перед місцевими виборами 2015 року вдалося змінити законодавство. Але від їх результатів не залежала доля окремих народних депутатів, тож ставки тоді були значно нижчими.

Усі три законопроекти про вибори спрямовані на те, щоб мінімізувати можливість використання адміністративного ресурсу. Але найдоречнішою

я вважаю пропозицію Юлії Тимошенко: цей документ, з одного боку, забезпечує прозорість формування виборчого партійного списку, а з іншого — зберігає 5%-й прохідний бар'єр. Знижуючи поріг, можна пропустити до парламенту низку дрібних політсил, у яких немає широкої народної підтримки. Та найголовніше — є ризик, що деякі новачки перетворять на бізнес-проекти з торгівлі голосами.

Щодо прогнозів... Імовірно, ухвалення нового виборчого закону гальмуватиметься і надалі. Хіба лише якщо будуть враховані інтереси великих парламентських гравців — «Народного фронту» і БПП, яким дуже потрібна мажоритарка. Тому, очевидно, виборчі закони знають сильних змін перед винесенням на голосування.

Я не дуже вірю в те, що Раді вдасться ухвалити адекватний закон. Хоча цей провал болісно вдарить по рейтингу владних політичних сил».

«Фінальний документ буде деформований»

Віктор НЕБОЖЕНКО,
політолог,
директор соціологічної служби «Український барометр»:

«Якщо систему виборів народних депутатів змінити, то 75% нинішніх парламентарів ризикують не пройти до майбутнього парламенту. Коли є відкритий список, то вже немає одного великого мішка картоплі, коли разом із хорошими плодами продають зіпсуті. Утім, впровадження відкритих списків стане тяжким випробуванням для усіх партійних машин. Але треба зважитися на цей крок, щоб у майбутньому мати здоровий парламент».

Також дуже важливо не зменшувати бар'єр. Здавалося б, заради демократії можна встановити і 1,5%. Але не варто забувати, що потрапляння до парламенту безлічі дрібних політсил перешкоджає зати-

створенню міцної і дієздатної коаліції. Мажоритарна складова в принципі дозволяє формувати технічну більшість із залежних депутатів.

Я вважаю, що жоден із трьох законопроектів не дійде до голосування у первісному вигляді. Фінальний документ буде деформований зацікавленими групами у ВР. До речі, й ЦВК міняти нічого не збирається».

Ще один важливий момент: виборче законодавство мусить жорстко визначити рівний доступ політичних сил до ЗМІ, а також фінансування партій. Адже будь-який олігарх спроможний за кількасот мільйонів створити будь-яку «телевізійну» партію. Це повторюється від 1990-х».

«Консервація старої системи важлива для Порошенка»

Олег ПОСТЕРНАК,
політолог, кандидат історичних наук,
керівник «Центру політичної розвідки»:

«Той факт, що комітет ВР передає три законопроекти на розгляд до парламенту, ще не означає, що невдовзі їх розглянуть. Не думаю, що найближчим часом ми станемо свідками серйозної і скрупульозної роботи в цьому напрямі».

Те, що ми нині спостерігаємо, є пробними заходами для фокусування майбутньої боротьби в питаннях виборчої системи. Будь-який компроміс, будь-яка дія, будь-яке голосування щодо впровадження нової моделі виборів може бути плодом прихованих таємних переговорів із узгодженням на найвищому рівні».

Ми чудово розуміємо, що президент нині не зацікавлений у зміні моделі виборів — ні в чистій пропорційній, ні в пропорційній із відкритими

тими списками. Його цілковито задовольняє, щоб 50% парламентарів обиралися за закритими партійними списками, а інші 50% — у мажоритарних округах. Консервація цієї системи є важливим інструментом для забезпечення представництва у ВР політичної сили Порошенка та споріднених партій. Не зацікавлені в зміні і групи «Відродження», «Воля народу», фракція РПЛ».

Також ні для кого не є секретом, що наразі між БПП, «НФ» та РПЛ відбуваються переговори щодо формування нової конструкції коаліції (до речі, чимало експертів говорять, що її ідейним натхненником є Рінат Ахметов). Зокрема, перемовники обговорюватимуть і питання виборчого законодавства».

(Закінчення. Початок на стор. 1)

ЯК ФІНПОЛІЦІЯ ПЕРЕТВОРИЛАСЯ НА СЛУЖБУ

Податкова міліція, яку народні депутати «помилково» ліквідували наприкінці минулого року, а потім невдало законодавчо намагалися реанімувати, насправду кажучи, давно заслужувала на ліквідацію, адже запам'яталася здебільшого так званими «маски-шоу», вилученням серверів та іншими неправочинними діями. До того ж ця фіскальна структура приносить до держбюджету майже таку саму суму, яку потрібно витратити на її утримання.

«Податкова міліція була причетна до організації багатьох схем, зокрема створення конвертаційних центрів та податкових майданчиків за часів Януковича. Нині вона також намагається вклинитися у всі фінансові потоки», — розповів «ВВ» директор Інституту соціально-економічної трансформації, експерт РПР Ілля Несходовський.

На його переконання, гідною заміною податковій міліції мала б стати фінансова поліція. Тим більше, що законопроект, який регламентує діяльність цього фіскального органу, був напрацьований парламентарями і ліг в основу урядового документа. Там хоча б все зрозуміло: від чисель-

УРЯДОВА ФІСКАЛЬНА ПСАРНЯ

бал через віконце. Тобто фіскальному органу нав'язують невласні функції, причому в такій кількості, щоб той погруз у справах по вуха і ніколи не встигав їх виконувати.

шилася, адже, на його думку, аналітичних функцій фіскальному органу замало.

«Потрібен баланс між силовими і аналітичними повноваженнями. І якщо за цей баланс відповідати-

бійці. Це і є характеристикою недемократичного і непрофесійного типу управління», — пояснив він.

Чим скінчиться війна міністрів, невідомо. Проте зацікавленість у збільшенні кількості бійців цієї кишенькової армії фіскалів уже проявляється. Якщо до лав фінполіції мали б зарахувати до 2500 співробітників, то штаб Служби повинен налічувати вже 3500 осіб, 25% з яких будуть фахівцями у податковій сфері, а інші 75% — людьми без досвіду роботи. Що буде далі, можемо прослідкувати на прикладі Нацполіції, де за новими обличчями часто-густо ховаються старі нерпи.

На думку Миколи Спірідонова, якщо точиться така боротьба навколо органу, який існує ще на папері, створення його таки відбудеться. Бо коли урядовці активізуються заради «відмазки» перед міжнародними партнерами, таких баталій точно не буває.

Експерт також звернув увагу на те, що за підпорядкування нової структури змагаються не конкретні міністри, а фактично фракції БПП та «Народний фронт», за квотами яких ці чиновники посіли місця у Кабміні.

ротьби з політичними опонентами чинної влади. Адже у презентації нового органу в статтях підслідності є доволі цікавий пункт: «Порушення порядку фінансування політичних партій, передвиборчої агітації, агітації з всеукраїнського і місцевого референдуму».

З одного боку, контролювати кошти партій необхідно, адже через зміни в законодавстві фінансуємо їх ми, українці, за рахунок податків, які надходять до держбюджету. Але якщо буде команда від влади, розмитість формулювань допоможе притиснути до нігтя, тих, хто пливе проти течії.

Руслан Бортник нагадав, що функції з контролю за політичними партіями вже є частково в НАБУ та НАЗК.

«Коли ж з'явиться ще один конкуруючий інструмент, його можна буде сміливо використовувати проти політичних противників. І це буде особливо знаковим, якщо Служба буде підконтрольною Мінфіну. Адже Данилюк є довіреною особою президента», — вважає він.

З ним солідарний і Микола Спірідонов. Він вважає, що коли остаточно стане зрозуміло, під крилом якого міністерства працюватиме Служба фінансових розслідувань, і якщо буде політична воля щодо запуску цього проєкту, контроль над партіями і боротьба з політичними конкурентами може активізуватися.

ДАЛІ БУДЕ

Як кажуть, у сухому залишку наразі маємо складну ситуацію. Підпорядкована Державній фіскальній службі податкова міліція продовжує працювати, хоча її рішення вже є незаконними і такими, що суперечать Конституції. У ДФС дали роз'яснення щодо продовження роботи міліціантів доти, поки не запроцює Служба.

Проте коли вона запрацює, також є питанням із багатьма невідомими. В уряді клянуться-божаться, що Служба фінансових розслідувань з'явиться вже наприкінці року. Однак Микола Спірідонов не виключає, що ідею створення нового фіскального органу, який позитивно себе показує в інших країнах, взагалі поховують, якщо Данилюк піде у відставку. Наразі таких передумов немає, проте хтозна, що буде далі.

СЛУЖБА ФІНАНСОВИХ РОЗСЛІДУВАНЬ МОЖЕ СТАТИ ЕФЕКТИВНИМ ІНСТРУМЕНТОМ БОРЬБИ З ПОЛІТИЧНИМИ ОПОНЕНТАМИ ЧИННОЇ ВЛАДИ. ТОМУ ЗА ПІДПОРЯДКУВАННЯ НОВОЇ СТРУКТУРИ ЗМАГАЮТЬСЯ НЕ КОНКРЕТНІ МІНІСТРИ, А ФАКТИЧНО ФРАКЦІЇ БПП ТА «НАРОДНИЙ ФРОНТ», ЗА КВОТАМИ ЯКИХ ЦІ ЧИНОВНИКИ ПОСІЛИ МІСЦЯ У КАБМІНІ

ності співробітників до їхніх повноважень та критеріїв підслідності.

За словами експерта, Мінюст, СБУ та МВС, ознайомившись із законопроектом, зрозуміли, що вони суттєво втрачають від запровадження фінансової поліції. Адже їм доведеться не тільки розпрощатися із підрозділами, які займаються економічними злочинами, а й з баришами від вдалих «операцій».

«Саме МВС, Мінюст та СБУ рекомендували перейменувати фінансову поліцію на Службу фінансових розслідувань. І це було великою помилкою, адже фінполіція і Служба — зовсім різні за своєю суттю структури», — констатував Несходовський.

БОРЬБА МІНІСТРІВ — ВІЙНА ФРАКЦІЙ ЗА «КИЙОК»

Зміна назви була лише першим кроком. Ще не створеному органу, який мусить розслідувати фінансові злочини на основі аналізу і без використання силового компоненту, мають надати всі можливі й неможливі повноваження. Більше за всіх старається пан Аваков, який намагається у підслідність захвати весь спектр злочинів — від крадіжки курей у селі та відлову дрібних шахраїв на ринках до незаконного видобутку бурштину. Такі завдання нагадують відомий діалог Мачухи з Попелюшкою, коли остання просила відпустити її подивитися на

Ілля Несходовський каже, що наразі складно сказати, що вийде в результаті опрацювання урядовцями документа, тому ніхто не знає, яким потужним може стати цей орган. Через те й точиться боротьба в контексті підслідності.

«Наприклад, у СБУ позиція проста: жодними своїми повноваженнями вони ділитися не збираються. Це, з одного боку, зрозуміло, тому що фіскальному органу намагаються передати навіть статтю щодо боротьби з тероризмом у частині його фінансування та легалізації коштів, отриманих у злочинний спосіб», — уточнив він.

Експерт впевнений, що Службі «впарюють» неприйнятні їй функції з метою подальшої дискредитації начебто через недієздатність, щоб потім передати фіскальний орган у підпорядкування силовиків.

Політологи підтримують думку Несходовського. Микола Спірідонов вважає, що члени уряду дуже хочуть прибрати Службу фінрозслідувань до своїх рук. Нині вже розглядаються три варіанти підпорядкування ще не створеного органу. Це безпосередньо Кабміну — тобто Гройсману, Мінфіну — читайте: персонально Данилюку, який очолює відомство, або Авакову — керівнику МВС, якому замало Нацполіції та Нацгвардії.

Останній робить усе можливе для того, аби Служба була під ним. При цьому керівник МВС наголошує на тому, щоб силова компонента зали-

муть різні міністерства, якщо функції і статті підслідності будуть розподілені між різними відомствами, — це не спрацює», — кидався аргументами Аваков, аби схилити чашу терезів на свій бік.

Не забував він і про світовий досвід. Мовляв, у 80 країнах така Служба підпорядкована саме МВС, і тільки у США — безпосередньо Мінфіну.

Руслан Бортник не має сумнівів, що демілітаризація фіскального

органу залишиться лише на словах. Тобто силова компонента нікуди не дінеться.

«Кожен, хто отримав крісло, намагається отримати ще й кийок — створити орган, який можна використовувати в підклимних розбірках. Це призводить до того, що руйнується монолітність державного апарату, логічність прийняття рішень, знижується довіра. Також це доводить, що наші міністри і чиновники розглядають свої посади не як служіння громаді, а як місце задоволення власних економічних та владних ам-

НАШІ МІНІСТРИ І ЧИНОВНИКИ РОЗГЛЯДАЮТЬ СВОЇ ПОСАДИ НЕ ЯК СЛУЖІННЯ ГРОМАДІ, А ЯК МІСЦЕ ЗАДОВОЛЕННЯ ВЛАСНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ТА ВЛАДНИХ АМБІЦІЙ. ЦЕ І Є ХАРАКТЕРИСТИКОЮ НЕДЕМОКРАТИЧНОГО І НЕПРОФЕСІЙНОГО ТИПУ УПРАВЛІННЯ

«В Україні майже всі економічні та бюрократичні процеси політизовані. Відповідно, якщо ми кажемо про окремих міністрів, які хочуть взяти під контроль новостворену структуру, то вони точно не забуватимуть про інтереси своїх партій, за квотою яких пройшли в уряд», — підкреслив він.

ПОЛІТИКА ПІД ТИСКОМ

Експерти не виключають, що Служба фінансових розслідувань стане ефективним інструментом бо-

Ілля Несходовський вважає, що за жодних умов реанімація податкової міліції неприпустима.

«Ця структура тільки зашкодила економіці України. Враховуючи те, що основні порушення можуть бути розслідувані іншими органами, нічого страшного не буде в тому, що ще довго не буде заміни податкової міліції. Так само, як ліквідували ДАІ, і нічого страшного не трапилось», — підсумував він.

Антоніна
МІРОШНИЧЕНКО

Блокада Донбасса сорвала маски с представителей украинской власти, продемонстрировав их истинную сущность. Чиновники готовы просить, угрожать, пытаться разжалобить, но не намерены отказываться от угля и прочих товаров с оккупированных территорий. Упорное нежелание прекратить финансировать террористов особо оскорбительно на фоне того, что сегодня свыше 50 областных, районных и сельских рад, а также миллионы украинцев поддерживают участников блокады и требуют положить конец торговле с захватчиками украинского Донбасса.

УГРОЗА ТОЩИМ КУЛАЧКОМ

Реакция лидеров «ДНР/ЛНР» является лучшим доказательством того, что блокирование торговых потоков между оккупированными ре-

Блокада? ДА!

Те вначале призывали «не убивать Донбасс» и «прекратить саботировать Минский процесс», а через несколько минут говорили абсолютно противоположные вещи. Дескать, квазиобразования могут самостоятельно обеспечивать стабильную работу предприятий и достойные зарплаты.

Украины. В результате, по расчетам боевиков, через 60 дней наше государство перестанет существовать.

Непонятно, какие наркотики употребляет Захарченко: то он собирается идти войной на Великобританию, то Трампа учит, как поступать с Киевом. Теперь вот в который раз пророчит Украине смерть...

являться еще одним доказательством оккупации Россией части востока Украины. И на этом все. О необходимости принятия закона об оккупированных территориях он до сих пор даже не заикается.

Вряд ли стоит считать Захарченко и Плотницкого самостоятельными фигурами. И их «эффективное управление» окончится тем, что оборудование заводов порежут на металл и продадут по бросовой цене. «Наезд» на Ахметова также имеет политическую подоплеку.

Однако важно другое — теперь эти предприятия и шахты нельзя будет назвать украинскими. И тем более не получится говорить о том, что без оккупационного уголька нам не обойтись. Или все-таки у украинской власти хватит наглости повторять старые мантры о том, что это украинские за-

отказались от дальнейших переговоров с Кабмином.

Да и о чем говорить, если тот же Гройсман советует им проехать по металлургическим предприятиям, оказавшимся «на грани остановки», и пообщаться с их сотрудниками? Какие переговоры можно вести с правительством, которое чуть не плача заявляет, что теперь металлургические заводы «вынуждены закупать уголь в России или Америке»? Министры не сделали ровным счетом ничего для того, чтобы освободиться от «угольных» пут ОРДЛО. После старта блокады не было инициировано ни одной закупки «черного золота» из той же Польши или ЮАР. Нам грозят веерными отключениями, падением ВВП. А тем временем риск штурма участников блокады со стороны Нацгвардии и полиции все увеличивается.

ОТВЕТНОЙ БЛОКАДОЙ «ДНР/ЛНР», ПО СУТИ, ОКАЗАЛИ НАШЕМУ КАБМИНУ УСЛУГУ — НЕ НУЖНО БУДЕТ ГОВОРИТЬ О ВОЗОБНОВЛЕНИИ ТРАНСПОРТНОГО СООБЩЕНИЯ С ОРДЛО

гионами и Украиной — верный шаг, который давно нужно было предпринять, чтобы вытеснить оккупантов за наши территориальные границы и завершить войну.

С началом блокады обстановка в зоне боевых действий предельно накалилась. Сепаратисты из «Градов» и танков поливают огнем позиции украинской армии и населенные пункты, расположенные на линии соприкосновения. Такая мстительная ожесточенность наводит на мысль, что террористам ощутимо наступили на хвост, и они теряют не только свои барыши, но уже и деньги, из которых нужно платить зарплаты своим подданным.

«Многотысячные» митинги против блокады торговли с Донбассом, которые прошли в «ЛНР» и «ДНР», не выжали у нас слезу и не заставили задуматься о судьбах «тоже украинцев» на оккупированных территориях. Лозунги «Ни тонны угля Украине!» и транспаранты в поддержку решений местных царьков, скорее, вызвали горькую ухмылку.

А выступления профсоюзных деятелей и вовсе убили наповал.

«Потому что русские своих не бросают», — таков был лейтмотив заигательных речей.

Пламенные ораторы умолчали, что уголь из ОРДЛО России вообще не нужен, так как у них своего достаточно. А примеров того, как «русские своих не бросают», можно приводить бесчисленное множество.

На фоне организованных протестов против блокады руководители ОРДЛО Александр Захарченко и Игорь Плотницкий делают пафосные заявления, смахивающие на ультиматумы. В них самопровозглашенные лидеры грозят не только прекращением поставок оккупационного уголька в Украину (чего, собственно, и добиваются украинские блокировщики), но и введением «внешнего управления на всех предприятиях украинской юрисдикции, работающих в «ДНР» и «ЛНР».

1 марта срок ультиматума истек — блокада, естественно, не прекратилась. Апофеозом «ДНРовского» маразма стало заявление Захарченко от 3 марта: квазиобразование объявило ответную торговую блокаду

НАЦИОНАЛИЗАЦИЯ ИЛИ «ПРИХВАТИЗАЦИЯ»?

Параллельно с громкими заявлениями о прекращении поставок угля псевдолидеры псевдореспублики опубликовали список перерегистрированных в Украине предприятий, работающих на оккупированных территориях. Захарченко, кроме этого, назвал ряд заводов, операторов связи и, конечно же, шахт, где было введено «внешнее управление». Многие из этих предприятий принадлежат Ринату Ахметову. В частности, это и известный всем «Укртелеком», шахты ПАО «ДТЭК Шахта «Комсомолец Донбасса», ООО «ДТЭК Сервис», ДТЭК «Высоковольтные сети», ДТЭК «ПЭС-Энергоуголь» и ДТЭК «Донецк-облэнерго», с которых поставлялся уголь на украинские ТЭЦ.

Президент Порошенко не преминул использовать тему «прихвятизации». И на встрече с министрами иностранных дел Великобритании и Польши заявил, что так называемое «внешнее управление» на предпри-

АПОФЕОЗОМ «ДНРОВСКОГО» МАРАЗМА СТАЛО ЗАЯВЛЕНИЕ ЗАХАРЧЕНКО ОТ 3 МАРТА: КВАЗИОБРАЗОВАНИЕ ОБЪЯВИЛО ТОРГОВУЮ БЛОКАДУ УКРАИНЫ

воды и недр, и работают на них «тоже украинцы»? Да и ответной блокадой «ДНР/ЛНР», по сути, оказали нашему Кабмину услугу — не нужно будет говорить о возобновлении транспортного сообщения с ОРДЛО. Зачем, если им без нас хорошо, и они целиком надеются на Русь-матушку?

НЕ МЫТЬЕМ, ТАК КАТАНЬЕМ

Обидно, что украинское правительство так и не научилось принимать правильные решения. Кабмин попытался отделаться от участников блокады принятием постановления «Об утверждении порядка перемещения товаров в район или из района проведения антитеррористической операции». Однако активисты сей жест не оценили, так как текст постановления в открытом доступе не появился, а правительство не удосужилось прислать им образец. После этого блокировщики

Блокировщики оказались виновными даже в трагедии на шахте «Степная» во Львовской области, на которой в результате взрыва погибло восемь горняков. После этого ЧП Порошенко поручил проверить техническое состояние всех украинских угледобывающих предприятий. И что обнаружится? Да все то же: дескать, состояние большинства шахт неудовлетворительное, и работать там опасно для жизни.

Что же будет дальше? Понятно, что все их не закроют. Но такая репутация фактически оставляет власти возможность идти на поклон к террористам за оккупационным угольком. И тогда силовой разгон блокады будет неизбежен.

Только в одном ошибся гарант — на помощь активистам сегодня съезжаются украинцы из всех регионов. И наконец разорванные опасные связи с ОРДЛО просто так власти восстановить не удастся.

Арина МАРТОВА

КАБМИН ПОПЫТАЛСЯ ОТДЕЛАТЬСЯ ОТ УЧАСТНИКОВ БЛОКАДЫ ПРИНЯТИЕМ ПОСТАНОВЛЕНИЯ «ОБ УТВЕРЖДЕНИИ ПОРЯДКА ПЕРЕМЕЩЕНИЯ ТОВАРОВ В РАЙОН ИЛИ ИЗ РАЙОНА ПРОВЕДЕНИЯ АНТИТЕРРОРИСТИЧЕСКОЙ ОПЕРАЦИИ». ОДНАКО АКТИВИСТЫ СЕЙ ЖЕСТ НЕ ОЦЕНИЛИ, ТАК КАК ТЕКСТ ПОСТАНОВЛЕНИЯ В ОТКРЫТОМ ДОСТУПЕ НЕ ПОЯВИЛСЯ, А ПРАВИТЕЛЬСТВО НЕ УДОСУЖИЛОСЬ ПРИСЛАТЬ ИМ ОБРАЗЕЦ. ПОСЛЕ ЭТОГО БЛОКИРОВЩИКИ ОТКАЗАЛИСЬ ОТ ДАЛЬНЕЙШИХ ПЕРЕГОВОРОВ С КАБМИНОМ

Другі роковини Мінських угод минули безгучно. І це не випадково: їх результатами задоволені лише 12% українців. Один із них — президент. А про безальтернативність домовленостей наразі ризикне казати лише любитель тухлих яєць та гнилих помідорів. Значно популярнішою є інша тема: чи не час тікати з «Мінська»?

**ТІКАТИ, ЯК ЧУБАРОВ,
ЧИ ТЕРПІТИ, ЯК МАРЧУК?**

Рефат Чубаров, народний депутат від БПП, голова Меджлису кримськотатарського народу, вважає, що після визнання Росією документів «ДНР/ЛНР» Україна має гідно вийти з Мінських домовленостей.

Черговий російський ляп не може бути причиною виходу. Тому що черговий. Росія щодня, щогодини, щохвилини порушує і Мінські угоди, і міжнародне право. Причому є порушення значно тяжчі: вбивства і катування українців, знищення і вивезення державного добра, недопущення наших прикордонників до українського кордону.

Чи може це стати приводом для виходу з «Мінська»? Може, якщо відповідає нашим інтересам. А чи відповідає?

Які загрози «Мінськ» несе наразі? Жодних. Так, дрібні незручності. Він підтримує утопію, ніби про-

завжди правдоруб прорубує рятівну стежку, інколи — й погибельну ополонку.

Ближчою до суті є позиція Євгена Марчука, представника України в групі з питань безпеки в Мінській тристоронній контактній групі: «Визнанням документів «ДНР/ЛНР» Росія провокує Україну вийти з Мінських угод».

Справді, така літера є, але вона не заголовна. Зірвати Мінський процес нашими руками в Кремлі не проти. Та це бажання — лише проміжний полустанок. Кінцевою станцією є Україна: як не зжерти, то понадкусувати.

Визнання «паспортів» «ДНР/ЛНР» — це логічний крок РФ на шляху поглинання цих фейкових республік. Сьогодні росіяни визнали паспорти (читай «громадянство») «ДНР/ЛНР», через півтора-два роки визнають референдум цих «громадян» про приєднання до РФ. Розводка в часі цілковито прорахована.

**На окупованій території
є тільки одна гідна робота —
БУТИ ПАРТИЗАНОМ**

печення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України». Закон не ідеальний, але визначає окуповані території і збройну агресію Російської Федерації. Дев'ять

дично визнавати війну — щонайменше є недоречною романтикою. А радше — самогубством.

Той, хто програє війну нервів і першим скаже «няв», програє ще й дипломатичну і пропагандистську війну. А слабший у військовому сенсі сторони це ще й загрожує повномасштабною війною і поразкою у ній.

Наша формально-правова непослідовність є логічною і вимушеною реакцією на реалії, нав'язані агресором. І нерозв'язані цілим світом.

Примітка. Запровадження воєнного стану в окремих територіях — інша справа: це залучення армії до вирішення внутрішньополітичних проблем без оголошення зовнішнього ворога. Що може бути почасти доцільним.

Чи не тому, що тоді всі побачать: антрацитові шахти в ОРДЛО і підприємства-споживачі у вільній Україні належать одним і тим самим особам? А горе-бізнесмени (точніше, «бізнесмени горя») не поспішають рвати виробничі зв'язки із самими собою. Війна може вщент руйнувати все, тільки не вертикально інтегрований бізнес енергетичних магнатів.

Основну, технологічну лінію захисту бізнесу «поверх бар'єрів» його адвокати доповнюють соціальною: нестача палива призводить до скорочення робочих місць по обидва боки лінії розмежування.

Щодо території, підконтрольної Україні, це сумнівно: як зміна місця видобутку палива може скоротити робочі місця?

**СВІТ КЛИНОМ НА «МІНСЬКУ» НЕ ЗІЙШОВСЯ,
КЛИН УПЕРСЯ У НЕБАЖАННЯ ПРОВІДНИХ
МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І СВІТОВИХ ЛІДЕРІВ
СЕРЙОЗНО ПОСТАВИТИСЯ ДО РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ**

цес врегулювання триває, тоді як процес стоїть. Росія загнала його в пустку, щоб затягти нас у пастку. Та світ клином на «Мінську» не зійшовся, клин уперся у небажання провідних міжнародних організацій і світових лідерів всерйоз поставитися до російської агресії.

Розводка нас як лохів прорахована також, але має обернутися кремлівським прорахунком. Нехай їм мара, хай казяться як знають — «нам своє робить».

КРАВЧУК: РОКІРОВКА ФЕЙКІВ

Леонід Кравчук теж пнеться у правдоруби: «На всіх форумах, в усіх промовах наші керівники, і не тільки наші, говорять про те, що в Україні війна, і Росія — агресор. А коли ми сідаємо за стіл переговорів або підписуємо документи, то в нас війни немає, у нас є АТО. Це зовсім інша юридично-правова формула. Наслідки такого статусу зовсім інші, ніж наслідки агресії або війни. Тому найближчим часом наші політичні сили, наші державники, серйозні та відповідальні, повинні прийняти закон про окуповані території».

Рішучий вступ, жорстка риторика і — з великої хмари курячий дощик: щоб поміж крапельками прослизнути.

змін до нього вже внесено, потрібні ще. Про це дали.

Як бачимо, пропонує Кравчук ухвалити вже ухвалене, товкти воду в ступі. Ліки нікудишні, та не слід ігнорувати діагноз хвороби: фактично війна є, юридично — ні.

**У ЗАКОНІ «ПРО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ
І СВОБОД ГРОМАДЯН ТА ПРАВОВИЙ РЕЖИМ
НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНІЙ
ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ» НЕ ВИСТАЧАЄ
ЗАБОРОНИ «БІЗНЕСУ НА КРОВІ»**

ЗАБОРОНА «БІЗНЕСУ НА КРОВІ»

Чого не вистачає у законі «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», то це заборони «бізнесу на крові».

Розумію, усі кінці одним махом не обрубати. Та не розумію, чого через три роки війни українські ТЕЦ усе ще працюють на окупованому вугіллі? Щось не пригадується з воєнної історії, щоб броню для Т-34 кували в Рурі.

Наморщивши чоло, експерти й урядовці малюють схеми й діаграми із ПАР до Амстердама з петлею до Кузбасу, де буцімто зосереджене унікальне паливо. Замість того, щоб прямо сказати: скільки, який і чий товар блокують пікетувальники. Хто володіє шахтами в ОРДЛО і підприємствами-споживачами на підконтрольній нам території?

Але шахтарі та їхні суміжники в ОРДЛО теж є українськими громадянами. Поділ території на вільну й окуповану — трагедія розколотої нації. І перед своїми окупованими громадянами держава має зобов'язання. Перше з них: звільнити їх від окупації!

Є й інші. Але немає серед них обов'язку субсидувати робочі місця на окупованій території. Яка держава і коли підтримувала бізнес окупантів і колабораціоністів?

Гріх дорікати людям, коли вони в концтаборі виживають як можуть. Жодних претензій — лише співчуття до співвітчизників, які роблять це в таборах «ЛНР» і «ДНР». Але не вони розпоряджаються ресурсами ОРДЛО, а окупанти. Тому на окупованій території є тільки одна гідна робота — бути партизаном.

Борис БЕСПАЛИЙ

**ТОЙ, ХТО ПРОГРАЄ ВІЙНУ НЕРВІВ, ПРОГРАЄ ЩЕ Й
ДИПЛОМАТИЧНУ ТА ПРОПАГАНДИСТСЬКУ ВІЙНУ.
А СЛАБШІЙ У ВІЙСЬКОВОМУ СЕНСІ СТОРОНИ
ЦЕ ЩЕ Й ЗАГРОЖУЄ ПОВНОМАСШТАБНОЮ
ВІЙНОЮ І ПОРАЗКОЮ У НІЙ**

можемо пояснювати що завгодно — намарно. Негативні наслідки цього такі очевидно паскудні, що й казати не хочеться.

Позиція Рефата Чубарова є щирою і формально логічною. Та не

Ну приймуть «закон про окуповані території», а куди ж колізія «АТО/війна» подінеться? За Кравчуком — нікуди.

Насправді такий закон є, ще від 15 квітня 2014-го: «Про забез-

веде проти України неоголошену агресивну війну. У відповідь Україна змушена вести проти Росії неоголошену оборонну війну.

Як на мене, відповідь адекватна. А односторонньо першими юри-

Через уголовное и административное преследование прошло более четверти населения РФ. Эксперты объяснили DW механизм тюремного конвейера и рассказали о последствиях для общества.

Четверть россиян, в основном мужчины, прошли через суды, тюрьмы и колонии или получили другие наказания за преступления разной тяжести. Несмотря на то, что с 2000 года число осужденных в России снижается, страна в 2016 году занимала первое место на евразийском континенте и третье в мире по количеству заключенных: 450 человек на каждые 100 тыс. населения. По данным Международного центра тюремных исследований (ICPS), больше было только на Сейшельских островах и в США — 770 и 709 человек соответственно. А, например, в Германии на каждые 100 тыс. граждан приходится 76 лишенных свободы.

Опрошенные DW эксперты объясняют такое большое число судимостей в РФ репрессивной политикой государства, а также низким уровнем работы следствия, судов, про-

РУСЬ СИДЯЩАЯ: репрессивное государство, больное общество

«Следствию важна отчетность: если полиция выявила в январе 90 преступлений, то в феврале она должна перевыполнить план до 100, тогда все получают премии», — объ-

живших реальные сроки за перепосты в Интернете, оскорбляющие чьи-нибудь чувства.

По мнению эксперта, те, кто расследует и судит, заинтересованы

К рецидивам, по словам Романовой, ведет то, что в местах заключения многие осужденные — невинные или совершившие незначительное преступление — попадают под влияние реальных преступников. Чтобы выжить на скудном пайке — на евро с небольшим в день, получить сигарету, чай, кусок хлеба, человек идет выполнять поручения блатных и может выйти из тюрьмы закоренелым преступником.

БЕЗ ШАНСОВ НА ПОДДЕРЖКУ ГОСУДАРСТВА

В том, что репрессивная машина имеет целью сломать человека, убежден и правозащитник, эксперт фонда «В защиту прав заключенных» Петр Курьянов.

«Из колоний и тюрем России выходят озлобленные люди, бывшие в положении рабов, и несут в общество то, что у них накопилось», — говорит Курьянов.

К концу 2016 года из мест заключения вышли 210 тыс. человек. Примерно столько же освобождалось и

деленным людям нет, считают оба эксперта. Об этом косвенно свидетельствует статистика: за последние 10 лет число насильственных преступлений, совершенных рецидивистами, выросло в четыре раза.

ВЫШЛИ МЫ ВСЕ ИЗ ГУЛАГА

«Россия недалеко ушла от ГУЛАГа — лагерной системы при Сталине, когда одна половина населения сидела, другая сажала», — убежден Петр Курьянов.

Вместе с Ольгой Романовой он указал, какие проблемы получило российское общество в связи с усилением репрессивной государственной машины.

Во-первых, рост преступности и снижение безопасности граждан. Во-вторых, полное их недоверие к судебной и правоохранительной системам. В-третьих, разрушение институционального сознания, когда законы игнорируются и властями, и населением. В-четвертых, пренебрежение правами человека, когда в стране восхваляются «славные под-

В СЛЕДСТВЕННЫХ ИЗОЛЯТОРАХ, ТЮРЬМАХ И КОЛОНИЯХ РОССИИ В 2016 ГОДУ СОДЕРЖАЛИСЬ БОЛЕЕ 630 ТЫС. ЧЕЛОВЕК. ПО ДАННЫМ ФЕДЕРАЛЬНОЙ СЛУЖБЫ ИСПОЛНЕНИЯ НАКАЗАНИЙ (ФСИН), ПОЧТИ У ПОЛОВИНЫ СРОКИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ ОТ 3 ДО 10 ЛЕТ

куратуры и пенитенциарной системы. По мнению наблюдателей, это стало серьезной социальной проблемой, привело к криминализации сознания россиян и продолжает наносить серьезный ущерб обществу.

ПОЧЕМУ ТАК МНОГО ПРЕСТУПНИКОВ

В следственных изоляторах, тюрьмах и колониях России в 2016 году содержались более 630 тыс. человек. По данным Федеральной службы исполнения наказаний (ФСИН), почти у половины сроки заключения от 3 до 10 лет.

Кроме того, 420 тыс. россиян состояли на учете в уголовно-исполнительной инспекции и отбывали наказания, не связанные с лишением свободы.

Всего за прошлый год в РФ было зарегистрировано более 2 млн преступлений, из них 450 тыс. тяжких и особо тяжких. Выявлено более 1 млн преступников.

«Такой высокий уровень преступности напрямую связан с репрес-

яняет Романова, как действует «палочная система» государства.

«Судьям разрешено выносить неправосудные приговоры, брать взятки и иметь низкую квалификацию в благодарности за то, что в делах по избирательным кампаниям они беспрекословно встают на сторону власти», — говорит эксперт.

Не выполняет, по ее словам, свои функции надзора и прокуратура. Как правовой институт она полностью развалена и превратилась в «кивалу» на суде, в орган, у которого нет прав и обязанностей, но зато есть большие коррупционные возможности.

Кроме того, свидетельствует Романова, в тюрьму часто попадают невинные.

«Представьте, что 30% всех «сидельцев» — а это более 200 тыс. человек ежегодно — находятся за решеткой только из-за судебных ошибок и равнодушия, когда суду или следствию не хочется разбираться в деле. Я уже не говорю о заказных или политических делах», — заявила глава «Руси сидящей».

в репрессиях, чтобы обеспечивать свои организации работой и новыми сотрудниками.

ПРИЧИНЫ РЕЦИДИВА

«Ошеломляет не только большое количество осужденных, но и число рецидивов», — подчеркнула Ольга Романова.

По данным первого замглавы ФСИН РФ Анатолия Рудого, 85% пре-

ЗА МИНУВШИЙ ГОД В 16 РАЗ ВЫРОСЛО ЧИСЛО ЗАКЛЮЧЕННЫХ, ПОЛУЧИВШИХ РЕАЛЬНЫЕ СРОКИ ЗА ПЕРЕПОСТЫ В ИНТЕРНЕТЕ, ОСКОРБЛЯЮЩИЕ ЧЬИ-НИБУДЬ ЧУВСТВА

ступлений совершается теми, кто уже отбывал наказание.

Романова обратила внимание на то, что в названии ФСИН нет слова «исправление», а лишь слово «наказание», потому что никто ничего не собирается исправлять. Это воени-

в каждый предыдущий год. Но программа ресоциализации в России не работает. И это еще одна проблема, которая больно бьет и по тем, кто, выйдя на свободу, оказался без поддержки, и по самому обществу.

«Вот сидит передо мной человек, обратившийся к нам в фонд. На работу его не берут, даже если он решил начать жизнь с чистого листа, деньги кончились, социальные связи разорваны, и я понимаю, что если мы не поможем, вечером он даст кому-нибудь по башке», — говорит Курьянов.

Хотя, по словам Ольги Романовой, официально суммы на ресоциализацию выделяются немалые, но получают их такие негосударственные организации, как «Ночные волки» с Хирургом, «Офицеры России» и прочие подобные.

Эти деньги просто разворовываются, а нормальной помощи об-

виги сталинского НКВД», уничтожившего в лагерях миллионы.

В тюрьмы попадает в основном трудоспособное население, разваливаются семьи, снижается рождаемость.

«Но гуманизм у нас считается слабостью, откуда общее ожесточение — это замкнутый круг», — сетует Ольга Романова.

И добавляет, что из-за большого числа прошедших тюремные университеты Россия стала страной блатной культуры, где каждый знает, чем заканчивается строка песни «Владимирский централ — ветер...».

Глава «Руси сидящей» убеждена: «Если сам президент говорит на языке блатных, а все понимают, что такое «мочить в сортире», и смеются, — значит, общество больно».

Галина ПЕТРОВСКАЯ,
Deutsche Welle, Германия

РОССИЯ НЕДАЛЕКО УШЛА ОТ ГУЛАГА — ЛАГЕРНОЙ СИСТЕМЫ ПРИ СТАЛИНЕ, КОГДА ОДНА ПОЛОВИНА НАСЕЛЕНИЯ СИДЕЛА, ДРУГАЯ САЖАЛА

сивной политикой государства», — уверена глава фонда помощи «Русь сидящая» Ольга Романова.

Она назвала главные причины, по которым, на ее взгляд, через тюремный конвейер проходит огромное число российских граждан.

Среди причин, объясняющих, почему так много россиян оказывается за решеткой, Романова указала жестокость наказаний, когда «за украденную курицу могут упечь в тюрьму». За минувший год в 16 раз выросло число заключенных, полу-

зорованное ведомство, где почти нет гражданских специалистов, а работают силовики. Поэтому в учреждениях ФСИН «нет логики закона, нет соображений о соблюдении прав человека, но есть приказ и его выполнение».

Израиль считает возможным объединиться с арабскими государствами против Ирана, и правительство Трампа поддерживает «похожий на НАТО» союз. Насколько он реален?

В израильско-палестинском конфликте, как и в политической архитектуре Ближнего Востока в целом, назревают радикальные изменения. Недавно мировая общественность с раздражением отметила, что США под руководством нового президента Дональда Трампа, похоже, больше не настаивают на таком решении конфликта между двумя государствами, которое долгое время считалось неприкосновенным базовым консенсусом. А именно: сосуществование израильского и суверенного палестинского государств.

Итак, сейчас Вашингтон отошел от этого, хотя новая администрация не может предоставить альтернативный проект мирного урегулирования. Многие наблюдатели объясняют это путаницей в представлениях Трампа о внешней политике. Израильский писатель Амос Оз и вовсе считает действия Трампа «странной шуткой».

ИДЕЯ АЛЬЯНСА, ПОХОЖЕГО НА НАТО

Многие гадают, что имеют в виду американский президент Трамп и премьер-министр Израиля Нетаньяху, когда говорят о стремлении искать «региональное решение» израильско-палестинского конфликта. Некоторые обозреватели даже не допускают, что такие страны, как Саудовская Аравия или Катар, могут обсуждать мирное урегулирование конфликта, исключая сосуществование двух государств. По крайней мере, министр иностранных дел

На Ближнем Востоке формируется неожиданный альянс

большую опасность для них представляет не Израиль, сионизм или евреи, а Иран. Израиль также считает иранский режим врагом №1 в регионе. В этом единодушии Либерман видит новые перспективы для урегулирования израильско-палестинского конфликта.

ИЗРАИЛЬСКИЕ НАЦИОНАЛИСТЫ ВЫДАЮТ ЖЕЛАЕМОЕ ЗА ДЕЙСТВИТЕЛЬНОЕ?

На днях министр разведки Израиля Исраэль Кац заявил газете The Washington Post, что администрация

идет речь о мусульманах, иудеях или христианах».

Хотя эта идея единого фронта против спонсируемого Ираном шитского экстремизма вызывает сомнения. Некоторые идеи, вероятно, возникают потому, что правые националисты в Израиле выдают желаемое за действительное.

Ранее уже ходили слухи, что Вашингтон работает над «похожим на НАТО» союзом с «умеренными» арабскими государствами. Учитывая свойственную арабам ненависть к евреям, Израиль вряд ли будет его официальным членом, но, по крайней

мере, может стать одним из основных партнеров в военных и разведывательных вопросах.

Теперь же создается впечатление, что защита от заклятого врага Ирана настолько важна для суннитских арабских государств, что они готовы пожертвовать даже палестинской национальной идеей.

ЛИБЕРМАН ПРЕДПОЧИТАЕТ ЭТНИЧЕСКОЕ ДЕЛЕНИЕ

В то время как израильские религиозные правые стремятся аннексировать значительную часть Западного берега реки Иордан, светский националист Либерман предпочитает этническое деление, которое предусматривает исключение арабского населения из еврейского государства. Оба сценария можно на-

Западном берегу реки Иордан. Но такая политика предсказуемо была обречена на провал. Она только подогревала нереалистичные ожидания Палестины. На самом деле главным препятствием на пути мирных переговоров были не израильские поселки, а хроническая неэффективность палестинского руководства.

АББАС ПРИДЕРЖИВАЕТСЯ РОЛИ ЖЕРТВЫ

Решение о сосуществовании двух государств предусматривает, что руководство в Рамалле будет готово навсегда отказаться от тех территорий, которые оно объявило палестинскими. Даже если бы лидеры Палестины этого хотели, они вряд ли могли бы осуществить это — на них насаждает радикальная исламская группировка «Хамас», которая уже объявила их предателями.

Кроме того, Палестинская автономия под контролем президента Махмуда Аббаса полностью зависит от международного сообщества: она финансируется за счет США и ЕС. Если нынешнего статуса-кво не будет, палестинскому руководству придется взять на себя ответственность за экономическое и социальное развитие своей страны. Но оно абсолютно не заинтересовано в том, чтобы потерять свой постоянный статус жертвы под названием «Палестина».

АРАБСКИЕ СТРАНЫ ДОЛЖНЫ ПРОВЕСТИ ГУМАНИЗАЦИЮ

На самом деле палестинское государство будет жизнеспособным только в симбиотической связи с израильской экономикой и обществом. Зависимость от экономически слабых и нестабильных соседей — Иордании и Египта — не предоставит палестинцам никаких перспектив.

Поэтому теперь действительно настало время для радикального пересмотра условий мирного решения израильско-палестинского конфликта. Есть много признаков того, что это возможно. Только тогда, когда в регионе изменится ситуация, когда арабские государства действительно встанут на путь гуманизации своих обществ и перестанут считать Израиль врагом (так они всегда оправдывали свои неудачи), возможно изменение менталитета палестинцев.

Двойная проблема иранской экспансии и разрушительного джихадизма может послужить решающим стимулом для арабского мира. Но это долгосрочная перспектива. Быстрого решения израильско-палестинского конфликта не будет. Реальным вариантом на данный момент остается лишь попытка постепенного улучшения двусторонних отношений прагматичным способом.

*Рихард ХЕРЦИНГЕР,
Die Welt, Германия
(Материал печатается
с сокращениями)*

ПОЛИТИКА ОБАМЫ ОТНОСИТЕЛЬНО ИЗРАИЛЯ ЗАКЛЮЧАЛАСЬ ПРЕИМУЩЕСТВЕННО В ДАВЛЕНИИ, ЧТОБЫ В ОДНОСТОРОННЕМ ПОРЯДКЕ ПОЛУЧИТЬ ОТ НЕГО УСТУПКИ — НАПРИМЕР, ОСТАНОВИТЬ ПРОГРАММУ СТРОИТЕЛЬСТВА ИЗРАИЛЬСКИХ ПОСЕЛЕНИЙ В НАСЕЛЕННОМ ПАЛЕСТИНЦАМИ ВОСТОЧНОМ ИЕРУСАЛИМЕ И НА ЗАПАДНОМ БЕРЕГУ РЕКИ ИОРДАН. **НО ТАКАЯ ПОЛИТИКА ПРЕДСКАЗУЕМО БЫЛА ОБРЕЧЕНА НА ПРОВАЛ**

Саудовской Аравии несколько дней назад повторил, что его страна твердо придерживается давно установленной позиции.

Тем не менее кажется, что и Саудовская Аравия, и другие государства Персидского залива связывают некоторые благосклонные ожидания с новым президентом США. Они несомненно приветствуют то, что Трамп хочет порвать со слишком дружеской, с их точки зрения, политикой Обамы в отношении Ирана. И после недавних заявлений израильских политиков можно сделать вывод, что за обсуждениями Трампа и Нетаньяху скрываются довольно серьезные соображения.

Так, министр обороны Израиля Авиغدор Либерман в интервью газете Die Welt сказал, что «умеренные» суннитские государства поняли: наи-

ПОЛИТИКА ОБАМЫ БЫЛА ПРЕДСКАЗУЕМО ОБРЕЧЕНА НА ПРОВАЛ

Если закрыть глаза на заидеологизированные иллюзии, в возможном изменении курса все равно остается рациональное зерно, когда речь идет о мире на Ближнем Востоке. Ведь многолетние усилия по достижению компромисса между израильтянами и палестинцами путем прямых переговоров были безуспешными.

Политика Обамы относительно Израиля заключалась преимущественно в давлении, чтобы в одностороннем порядке получить от него уступки — например, остановить программу строительства израильских поселений в населенном палестинцами Восточном Иерусалиме и на

**НАСТАЛО ВРЕМЯ ДЛЯ РАДИКАЛЬНОГО
ПЕРЕСМОТРА УСЛОВИЙ МИРНОГО
РЕШЕНИЯ ИЗРАИЛЬСКО-ПАЛЕСТИНСКОГО
КОНФЛИКТА. И ЕСТЬ МНОГО ПРИЗНАКОВ
ТОГО, ЧТО ЭТО ВОЗМОЖНО**

Море волнуется раз...

Картина «Манчестер у моря» завоевала два «Оскара» — за оригинальный сценарий и главную мужскую роль. Кроме того, она отмечена множеством других наград, а Национальный совет кинокритиков США вообще назвал ее лучшей! На самом деле это очень необычная драма, которая растрогает самого черствого зрителя.

Фильм рассказывает о жизни мастера на все руки Ли (Кейси Аффлек), который работает в таком себе американском ЖЭКе. Целыми днями он чистит снег, ремонтирует трубы, чинит проводку, выбрасывает мусор...

Ли — очень странный парень: на первый взгляд тихий, спокойный, несколько замкнутый. Но иногда чрезмерно грубый и необъяснимо агрессивный. Посему зритель поначалу вообще не понимает, что же происходит на самом деле.

Однажды главный герой узнает, что его брат умер. Ли отправляется в родной город под названием Манчестер у моря, чтобы организовать похороны. Там он узнает, что в завещании брат указал его в качестве опекуна 16-летнего племянника Патрика (Лукас Хеджес). Ли эта идея вовсе не нравится... Более того, опекунство буквально пугает его. Но почему?

Параллельно нам показывают флешбэки: оказывается, Ли был женат на Ренди (Мишель Уильямс), и у них было трое детей. Нам рассказывают об их совершенно обычной семейной жизни. Все это переплетается с настоящим временем, когда Ли сблизился со своим племянником.

Повествование тянется долго и нудно до тех пор, пока нам не рассказывают истинную причину поведения главного героя, спрятанную в далеком прошлом. Много лет назад в один очень страшный вечер по вине Ли в его доме произошел пожар. Ренди пожарные успели вытащить из огня, а вот троих детишек, спавших на втором этаже, — нет. Так что во время этой трагедии, по большому счету, умер и Ли...

Кейси Аффлек очень тонко изобразил своего персонажа: перед зрителями он раскрывался, слов-

но бутон. Но самое главное, что этот актер вырвался из тени своего сверхпопулярного брата Бена Аффлека. Уж теперь Кейси никто не посмеет представлять как родственника того самого Бена.

К слову, за свою работу Кейси Аффлек получил не только «золотую статуэтку», но и награду от национального совета кинокритиков США, премии BAFTA, Critics' Choice Awards, «Золотой глобус»!

Его кинематографическая жена Мишель Уильямс также была на высоте. А ведь ей досталась куда более сложная роль. Актрисе нужно было показать, как ее героине, пережившей настоящее горе, удалось справиться с трагедией. И главное — простить своего супруга. Сцена встречи Ренди и Ли в настоящем времени невероятно сильная и пробирающая до слез.

Режиссером и сценаристом ленты стал Кеннет Лонерган. Несмотря на то, что это лишь третья его режиссерская работа, Лонерган в определенный момент умело взял зрителя «за горло». Кажется, изначально постановщик умышленно навевал скуку и тоску, чтобы ближе к концу фильма раскрыть все карты и шокировать.

Самый страшный момент в картине сопровождало «Адажио» Альбини. Это знаменитое произведение невероятно усилило эффект от просмотра. Когда нам рассказывают о том, что по вине главного героя погибли трое его детей, буквально дыхание перехватывает...

Это очень тяжелая драма, но невероятно искренняя. Не так часто нам показывают кино, которое пробирает до слез. Вместе с тем свет в конце тоннеля точно есть... Просто нужно захотеть его увидеть.

Анна СПИВАК

КАЖЕТСЯ, ИЗНАЧАЛЬНО ПОСТАНОВЩИК УМЫШЛЕННО НАВЕВАЛ СКУКУ И ТОСКУ, ЧТОБЫ БЛИЖЕ К КОНЦУ ФИЛЬМА РАСКРЫТЬ ВСЕ КАРТЫ И ШОКИРОВАТЬ

Деньги — ничто. ЗОЛОТО — ВСЕ

Голливудский красавчик Мэттью Макконахи — уникальный актер, готовый на многое ради того, чтобы вжиться в роль. Помните, как он похудел на двадцать килограммов для съемок в картине «Далласский клуб покупателей». В этой ленте он сыграл больного СПИДом электрика Рона Вудфора. Актер был настолько убедительным, что удостоился «Оскара»! Сейчас же Макконахи вновь экспериментировал с весом: для роли в картине «Золото» Мэттью поправился на двадцать пять килограммов. И за эту работу он еще больше заслуживает «золотой статуэтки»!

Прежде всего стоит отметить, что сюжет картины основан на реальных событиях. Именно поэтому история горе-дельца Кенни Уэллса (Мэттью Макконахи) настолько захватывающая.

Сообщает ему радостную новость: золото найдено.

Далее партнеры начнут искать настоящих толстосумов-инвесторов, организуют компанию, выйдут на биржу, все у них будет замечательно...

БЕЗ ПРЕУВЕЛИЧЕНИЯ МОЖНО СКАЗАТЬ, ЧТО ЭТО ОДНА ИЗ ЛУЧШИХ РОЛЕЙ МЭТТЬЮ МАККОНАХИ. КЕННИ УЭЛЛС ПОЛУЧИЛСЯ У НЕГО УДИВИТЕЛЬНО ИСКРЕННИМ. ОН ДЕЙСТВИТЕЛЬНО УВЛЕКАЕТ И БУКВАЛЬНО ЗАРАЖАЕТ ЗРИТЕЛЯ СВОЕЙ МЕЧТОЙ

Итак, в конце 1980-х главный герой, потомственный старатель, унаследовавший горнодобывающую компанию отца, довел ее до грани банкротства. В прожекты Кенни инвесторы не верят, а у него самого денег почти не осталось. Посему персонаж Макконахи решает связаться в грандиозную авантюру: он объединяется с таким же неудачником геологом Майклом Акостой (Эдгар Рамирес), дабы найти золото в джунглях индонезийских джунглей.

Собрав скромные средства у друзей-знакомых, напарники приступают к делу. Они бурят и бурят, но драгоценного металла так и не находят. Кенни подхватывает малярию и несколько недель находится в бреду, буквально между жизнью и смертью. А когда приходит в себя, напарник

Даже когда друзей захотят выбросить из бизнеса, им удастся искусно выкрутиться и пережить трудности. Вот только это не конец приключений: в один момент окажется, что никакого золота и не было!!!

Как авантюра превратилась в аферу? Об этом вы узнаете, только посмотрев этот замечательный фильм.

Без малейшего преувеличения можно сказать, что это одна из лучших ролей Мэттью Макконахи. Кенни Уэллс получился у него удивительно искренним. Он действительно увлекает и буквально заражает зрителя своей мечтой. Деньги для него не главное — Кенни просто одержим своей авантурой.

Впрочем, Макконахи не впервой искать в кино сокровища. Помните, он охотился за кладами в картинах «Сахара» и «Золото дураков». Теперь,

кажется, ему было невероятно интересно сыграть золотоискателя.

Более всего зрителей завораживает небывалая метаморфоза исполнителя главной роли. Удивительно, как красавчик невероятным образом перевоплотился в побитого жизнью толстого горе-дельца с залысиной, пивным брюшком, кривыми зубами... У Макконахи получилось это очень органично.

«Моя любимая еда — чизбургеры, так что я ел их все время: дома, в ресторанах быстрого питания... В общем, чизбургеры и пиво сделали свое дело... Когда съемки закончились и пришло время похудеть, настал непростой период. Я должен был проявить терпение, я понимал, что на это

понадобится не один месяц. Я до сих пор чувствую, что не все пришло в норму», — откровенничал в одном из интервью Макконахи.

Постановщиком картины стал Стивен Гейган. Ему удалось снять хоть и не шедевральную, но очень динамичную приключенческую драму. Впрочем, реальная история оказалась такой интересной, что испортить ее было почти невозможно. Хотя без Макконахи фильм во многом бы проиграл. Даже представить себе невозможно, что этого замечательного актера можно было бы кем-то заменить. А все потому, что актер буквально развлекался на съемочной площадке, настолько работа была ему в удовольствие.

Евгения ПРОРЫВАЙ

Главный редактор — Анна СПИВАК, ответственный секретарь — Алексей СОКУР

Редакция: г. Киев, бул. Леси Украинки, 26

Пишите по адресу: ООО «Структура ИТ», а/я 155, г. Киев, Украина, 04080

Учредитель и издатель: ООО «Структура ИТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газета отпечатана ООО «Мега-Полиграф» 04073 г. Киев, ул. Марка Вовчка, 12/14

Заказ № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Тираж 87 138 экз.

Рекомендованная цена 2 грн. 30 коп.

Подписной индекс: 23115

При использовании публикаций ссылка на газету «ВВ» обязательна.

Ответственность за содержание рекламных материалов несет рекламодатель.